

Roelof Rump



OP HET TWEEDE GEZICHT

*Foenix kringloop & reïntegratie
in woord en beeld*

OP HET TWEEDE GEZICHT

“Het vinden van werk en het meedoen in de maatschappij staan tegenwoordig meer centraal.”

WERK IS belangrijk voor iedereen. Je betekent wat voor anderen, je levert een bijdrage aan de maatschappij en komt onder de mensen. Liefst een betaalde baan want je eigen centen verdienen, geeft de meeste voldoening en eigenwaarde. Jammer genoeg is dat niet altijd voor iedereen weggelegd. Soms staan mensen kort aan de kant, soms langer. En voor sommige mensen is een betaalde baan niet haalbaar. Maar ook voor hen is het belangrijk om werk te hebben, bijvoorbeeld in de vorm van dagbesteding.

Dit is mijn drijfveer om me sterk te maken om zoveel mogelijk Apeldoorners aan werk te helpen. Sociale werkgevers zoals Foenix zijn daarbij van grote waarde omdat zij plek bieden aan mensen als vrijwilliger of op weg naar een betaalde baan. De verhalen in het boek laten goed zien hoe mensen met heel verschillende achtergronden een waardevolle bijdrage leveren binnen Foenix. En hoe het werk bij Foenix aan hen ook veel biedt zoals werkritme en structuur maar ook gezelligheid en aanspraak. De klanten van de kringloopwinkels

zijn vaak heel kleurrijke mensen zoals veel verhalen en de mooie foto's laten zien.

Apeldoornse en FNV-voorzitter Ton Heerts waarmee ik op de foto sta, ken ik goed. Wij zijn beiden ook landelijk bezig met werk en inkomen. Hij vanuit de vakbondskant, ik als stadsbestuurder. Landelijk overleggen wij met werkgevers en de staatssecretaris om ervoor te zorgen dat nieuwe regels ook in de praktijk goed uitwerken. Als gemeente hebben wij steeds meer taken op het gebied van 'participatie' zoals dat heet. De gemeente is niet meer de sociale dienst van vroeger die vooral gericht was op het verstrekken van uitkeringen. Het vinden van werk en het meedoen in de maatschappij staan tegenwoordig meer centraal. Hoe belangrijk dat is, laat dit mooie boek goed zien!

Johan Kruithof

Wethouder gemeente Apeldoorn



Johan Kruithof en Ton Heerts

TOEN MIJ DOOR een van de FNV-bestuurders werd gevraagd een bijdrage te leveren aan een boek van een kringloop- en reïntegratiebedrijf was ik verrast, maar kon de link wel leggen. Als FNV hebben wij niet alleen te maken met mensen die een baan hebben, maar zetten wij ons ook in voor die mensen die (nu net even) zonder baan zitten. Dat kunnen we niet alleen. Dat doen we samen met werkgevers, de overheid en de sociaal ondernemers. Het is ook niet toevallig dat ik samen met de wethouder Johan Kruithof, die onder andere werk

en inkomen in zijn portefeuille heeft, op de foto sta. Ik ben tenslotte Apeldoerner en voel me betrokken bij de lokale gemeenschap. We zoeken gezamenlijk naar de beste weg om iedereen mee te laten doen. Iedere partij en ieder mens op zijn eigen wijze, maar gezamenlijk binnen een verantwoorde maatschappij die het voor iedereen opneemt. Ik ken Foenix als een betrokken, sociale onderneming die midden in de samenleving staat. Mooi dat Foenix dit nu ook laat doorklinken met de uitgave van dit boek, voorzien van prachtige foto's van mensen die wat met hergebruik hebben of die actief zijn met het werken aan zichzelf. Zo kunnen ze hun eigen kansen op de arbeidsmarkt vergroten en een zinvolle bijdrage leveren aan de maatschappij. De FNV vindt dat iedereen een werkplek zou moeten hebben. Foenix draagt hier op een bijzondere wijze aan bij. Dat het niet voor een ieder vanzelfsprekend is om makkelijk een baan te vinden of om zich staande te houden in onze maatschappij wordt ook weergegeven in de verhalen en de foto's in dit boek. Hiernaast komt in de verhalen

naar voren hoe blij mensen kunnen zijn met de kans om mee te doen of om op betaalbare wijze iets 'nieuws' aan te schaffen in de kringloopwinkel. In dit boek komen deze twee verhalen bij elkaar. Een kringloopwinkel kan niet zonder al die mensen die ervoor zorgen dat de goederen worden ingezameld, schoongemaakt, gerepareerd en ten slotte in de winkel worden geplaatst.

“We zoeken gezamenlijk naar de beste weg om iedereen mee te laten doen.”

Dit boek zie ik ook als een eerbetoon aan al die mensen die normaal gesproken niet in de spotlights staan maar dit wel verdienen. Het is mooi om de lezer op deze wijze kennis te laten maken met de wereld achter deze bijzondere onderneming. Ik wens u veel kijk- en leesplezier.

Ton Heerts
Voorzitter FNV



TELEFOONCENTRALE

“Soms zeggen de mensen ook wel eens: Fijn dat u even naar mij wilde luisteren.”

IN DIE TWINTIG jaar dat ik hier werk maak ik veel mee, ook droevige dingen. Ik probeer altijd heel sociaal te zijn, vooral bij het overlijden van mensen. Dan moet je de tijd nemen voor die mensen. Een tijdje geleden nog, had ik een huilende mevrouw aan de lijn. Er moest een stoel opgehaald worden. Dan denk je, waarom huilen om een stoel? Maar die mevrouw vertelde dat haar man dement was en het bed moest in de kamer geplaatst worden. Er was geen ruimte meer voor die grote stoel. We hebben toen afgesproken om de stoel op te halen op een moment dat haar man in de dagopvang was. Mevrouw wist namelijk niet hoe haar man zou reageren als de stoel werd opgehaald waar hij bij was. Je hebt niet altijd de tijd, maar als je een luisterend oor hebt vinden de mensen dat heel prettig. Soms zeggen de mensen

ook wel eens: “Fijn dat u even naar mij wilde luisteren”. Dat vind ik prettig als die mensen dat zeggen. Ik zeg ook altijd: ‘Behandel de anderen zoals je zelf ook behandeld wilt worden.’ Je hebt dus ook een sociale functie. Je hebt ook eenzame mensen die thuis zitten achter de geraniums en opbellen om iets op te halen. Zij vinden het dan heel leuk om even contact te hebben. Om dit werk te doen heb ik verschillende diploma’s gehaald en leren omgaan met de computer. Ik ben daar wel blij mee, want zo kon ik hier vanuit mijn vorige ID-baan blijven werken. Wat ik ook mooi vind, is het inwerken van mensen. Mensen die hier voor een stageplaats of vanuit ‘werken met behoud van uitkering’ komen leid ik op. Het belangrijkste wat ik hun leer is het oude gezegde: de klant is koning.”



DEPAD
ENOP
DELAN
ENIN

VERVOER

***“Zo van het ene op het
andere moment was
het afgelopen.”***



MIJN MOEDER is overleden dus het huis moet leeg. Trieste bedoeling, maar het is niet anders.

En dan zit je toch met alle spullen hè? Je hebt zelf een huis, dus je kan het niet allemaal kwijt. Nu moet alles op korte termijn weg. Mijn moeder is 84 jaar geworden en ze heeft hier tot haar einde gewoond. Ze woonde helemaal zelfstandig en was echt nog kwiek. Ze werkte elke dag in de tuin, en als je zag hoe mijn moeder de tuin verzorgde; het was één bloemenzee. Ze maakte zelf nog de dakgoten schoon en lapte de ramen.

En zo van het ene op het andere moment was het afgelopen. Een zware beroerte, toen was het gebeurd. Aan de andere kant was het wel een mooie dood. Ik ben ontzettend blij dat ze niet in een verpleeghuis belandde, want dat had ze verschrikkelijk gevonden. De burens vertrouwden het niet, ook al omdat ze altijd buiten was. De burens zijn op onderzoek gegaan en die hebben uiteindelijk de ladder tegen het huis gezet. Toen hebben ze haar in de WC gevonden, ze hebben een ruitje ingetikt, de boel geforceerd en de politie gebeld. Heel zorgzaam van de burens. Het is tegenwoordig toch zo van 'ieder voor zich en God voor ons allen'.

Gelukkig was ik die donderdag ervoor nog geweest. We hebben nog lekker in de tuin koffie gedronken. Ze had zoals altijd ontbijtkoek met boter erbij en we toen hebben nog gezellig zitten kletsen. Dat is het laatste wat ik van haar heb meegemaakt. Dat is absoluut een mooie herinnering.



VERVOER



'Of ik hier al lang werk? Nee hoor, sinds een paar weken. Ik werk met behoud van uitkering. Wat ik daarvoor deed? Nou dat vertel ik liever niet. Laat ik het zo formuleren: ik probeer een nieuwe start te maken.'

Er wordt een TV bezorgd bij een huis voor begeleid wonen:

'Zo dat is een luxe, ze bezorgen mijn gekochte TV aan huis. Dat mag, dat gratis bezorgen, want ik werk bij Foenix. En als je daar werkt mag je drie keer per jaar wat laten bezorgen. Bij Foenix werk ik vrijwillig, doe de kassa, help met uitladen. Verschillende dingen dus, het bevalt mij goed. Ik sluit de TV zelf wel aan hoor.'



INNAME GOEDEREN

E E N T
W E E D E
L E V E N



INNAME GOEDEREN

ALFONSO werkt bij de inname goederen. Een ontzettend vrolijke man. Gaat met iedere 'brenger' een praatje aan. Alfonso zit in een reïntegratietraject en woont bij het RIBW (begeleid wonen), samen met negentien anderen. Privacy genoeg, want iedereen heeft een eigen keuken en douche. Alfonso was afgekickt van een heroïne- en cocaïneverslaving. Hij was zeven jaar clean maar kreeg een terugval. In vier maanden was hij alles kwijt van wat hij had opgebouwd. Geen woning meer en grote schulden. Anderhalf jaar in de gevangenis. Na ontslag ging hij op eigen initiatief direct naar een afkickkliniek. Alfonso is nu weer vier jaar clean en zit in de laatste fase van zijn reïntegratietraject. Op de foto checkt Alfonso of er een vieze zak in de stofzuiger zit. In beeld wil hij niet: "Voor de daklozenkrant maakten ze een keer een verhaal van mij. Later zag ik mij zelf terug in de Panorama, die flikkers."

"Ik was afgekickt en had na zeven jaar een terugval. In vier maanden was ik kwijt wat ik had opgebouwd, ook mijn woning. Je moet gewoon weer opnieuw beginnen, je bent zo snel weer bij af, weet je wel."



“Ik kom van oorsprong uit een woonwagen. Heb mij nooit aan de burgermaatschappij aangepast. Maar ik ben ook geen echte woonwagenbewoner meer. Het is een aparte wereld, ik zit er eigenlijk een beetje tussenin.”

JAN werkt als vrijwilliger bij Foenix, inname goederen. Op zijn 61^e werd hij ontslagen bij een machinefabriek, het bedrijf ging failliet. Vanuit het UWV had hij geen sollicitatieplicht, maar hem werd aangeraden vrijwilligerswerk te doen. Dat was een goed advies want Jan kan niet thuiszitten. Dat heeft te maken met zijn ‘roots’. Als ex-woonwagenbewoner ben je gewend veel buiten te zijn. Hij is nu bijna 69 en komt nog vele dagen helpen bij Foenix. Zijn broer heeft flink doorgeleerd op de avondschool. Hij is nu commies bij de belasting. Jan zelf wilde niet doorleren, wel alle certificaten halen wat betreft techniek, maar niet dat duffe kantoorwerk. “Je hebt handen gekregen en die moet je gebruiken. Ik zei wel eens tegen mijn broer als hij mij aanspoorde om verder te leren: ik wil niet worden zoals jou.”





EEN
HELE
KLUIS

DE WERKPLAATS

“Het onredelijke wordt hier niet van de mensen verwacht.”



IK WAS TOE aan verandering in mijn werk. Ik ben van oorsprong een technicus, maar het werken met mensen ligt mij meer. Ik ben daar achter gekomen, dat sociale, omdat ik ook een tijdje als gastouder heb gewerkt en ook ROC-leerlingen heb begeleid. Voor dat begeleiden van de leerlingen heb ik verschillende diploma's gehaald. Ik werk hier als leidinggevende nog niet lang, maar het is echt mijn ding. Dit is ook echt een dynamisch en leuk bedrijf. Door de fysieke ruimte is dit deel, de werkplaats, letterlijk een beetje afgesloten van de rest. Er zijn geen contacten tussen de medewerkers en klanten van Foenix. In de nieuwe vestiging aan de Zwitsal gaat dat veranderen. Klanten kunnen vanuit de winkel dan naar binnen kijken, de werkplaats in. Ook komt er een servicebalie. Dat is belangrijk omdat veel mensen een beetje moeite hebben met het sociale aspect. Door ze langzamerhand in contact te brengen met klanten, help je de

medewerkers weer een stapje verder. Er komt ook een repaircafé. Dat is leuk want dan ben je echt in de meest letterlijke zin als kringloop bezig. Wat ik wil veranderen is de onderlinge binding van de mensen hier. Er wordt nu nog een beetje te veel als individu gewerkt. Ik zou graag willen dat het een team wordt, een team waarbij men zich verantwoordelijk gaat voelen voor het geheel. Er werken hier veel vrijwilligers, sommigen werken hier al jaren, maar er werken hier ook mensen die een werktraject volgen. Mensen die wij een opstap bieden voor een betaalde baan. Hoewel dat perspectief, een betaalde baan, vooral voor de ouderen van boven de vijftig er niet echt is. En dat vind ik wel weer jammer voor die mensen. Aan de andere kant zijn hier ook een paar mensen die waarschijnlijk niet tegen de tijdsdruk in het bedrijfsleven kunnen. Het onredelijke wordt hier niet van de mensen verwacht.

'Ik werk hier omdat ik psychische dingen heb.'

'Ben één van de eerste kringlopers, ik werk hier al twintig jaar. Ben begonnen aan de Mariannelaan. Heb alle vormen van gesubsidieerde arbeid meegemaakt. Eerst Banenpooler, daarna een ID-baan en vervolgens het zelfde werk maar dan als Melkertbaan. Ook die Melkertbanen zijn gestopt. Nu krijg ik van jaar tot jaar een jaarcontract.'

'Ik deed voor de tijd niets, helemaal niets, de sociale dienst heeft mij gestuurd, en ik vind het leuk werk.'

DE WERKPLAATS







VAN BEROEP ben ik fietsenmaker, maar daar was geen werk in, dus toen ben ik bij een technisch bedrijf in de productie gaan werken. Daar hield het op een gegeven moment ook op. Nu heb ik een uitkering maar ik wil wel wat om handen hebben. Dus werk ik hier vrijwillig drie ochtenden in de week. Dat bevalt mij goed, je bent van de straat af en zit niet de hele week bij mijn ouders. Het is hopeloos om een baan te krijgen, een uitkering is ook niet alles.



IK WERK hier vijf dagen in de week en heb hier een betaalde baan. Ik ben de chef van de fietsenmakerij. Voor die tijd werkte ik twaalf jaar bij Stichting Wijkwerk. De subsidie stopte en de werkplaats kwam hier bij Foenix, compleet met personeel en alles. Bij die ID-baan bij Wijkwerk kreeg ik het minimumloon, hier betaalt het beter.

DE WERKPLAATS

SCARFDOEK



**SJAAL
ZOMER**



**SJAAL
WINTER**



BH / SLIP



WASJES



**HOED / PET
WINTER**



**HOED / PET
ZOMER**



PANTY



ZWEM



WERK
AAN
DEWI
NKEL

DE WINKELS



Wij rekenen af met winkeldevant!

FOENIX

Waarom Laat Originele artikelen met veel creativiteit en veel verantwoordelijkheid voor klanten van Bekuipenburg in de winkelplaats aan de Meubelmakervoor.

Kleding zonder prijskaartje wordt niet verkocht!

Excuses voor het ongemak, wij zullen het slonng prijzen en t.s.m. weer in de winkel hangen.

FOENIX

WINKELPLAATS
MEUBELMAKERVOR
2008

DE WINKELS

'Ik werk hier nu een half jaar, daarvoor was ik mantelzorger voor mijn nu overleden man. Daarna was het een zware tijd. Ik kwam trouwens voordat ik hier werkte heel veel bij kringloopwinkels.'

'Ik werk hier voor mijn taakstraf, 20 uur. Een snelheidsovertreding. Kon kiezen tussen een boete of een taakstraf. Nou geef mij maar een taakstraf. Ik ben ZZP'er en er is momenteel weinig werk.'

'Je wilt weten wat ik allemaal voor werk gedaan heb? Nou twaalf ambachten, dertien ongelukken. Filiaalalleider geweest bij de Aldi in het westen van het land en ook in het oosten, heftruck chauffeur, banketbakker, keukenboer, en ook nog parket verkocht. Toen werd ik werkloos en niemand wil je meer hebben. Nu werk ik met behoud van uitkering. Alles is beter dan thuis zitten.'



***“Hoe ik aan die aparte hand kom?
Nou ja, vuurwerk hè? Het was
wel legaal hoor, maar te oud om
te gebruiken. Het was dat soort
werk wat je bij voetbal in de Arena
gebruikt, vier jaar over datum.
Inderdaad, stom van mij.”***

'Ik kreeg psychische problemen. Ben afgekeurd en kon niet meer werken, die depressie werd alleen maar erger. Toen ging ik iets zoeken wat ik wel kon doen in mijn tempo. Waar mensen rekening houden met mijn handicap. Toen ben ik bij de kringloop terechtgekomen. En daar ben ik hartstikke blij om.'

'Ik deed voordat ik hier werkte niks, helemaal niks. Ooit heb ik een platenwinkel gehad en een bloemenwinkel. Ik ben hier gekomen via een advertentietje. Platen en boeken is mijn ding.'

'Ik werk hier net; het is een taakstraf van 200 uur. De taakstraf is voor een inbraak. Uiteindelijk ben ik er niks mee opgeschoten, werk kwijt, vrienden kwijt. Toen mijn baas dat hoorde van die inbraak heeft hij mij direct ontslagen. Als ik het van tevoren had geweten had ik het niet gedaan, ik ben er niks mee opgeschoten.'

“Deze stageplek is bedoeld om je aan het werk te helpen, dat gaat natuurlijk met mijn 64 jaar niet lukken.”

SINDS NOVEMBER zit ik in de bijstand na drie jaar WW. Ik kom oorspronkelijk uit de ICT, maar ja, de economie en mijn leeftijd hè. In de bijstand moet je werken voor je uitkering, dus eerst verplicht bij de Felua werkervaring en werkritme opdoen: vier weken dozen vouwen en de helft van de tijd moet je leren sollicitatiebrieven te schrijven en een CV te maken. Na die vier weken krijg je een stageplek. Nu zit ik dus als stagiair bij Foenix. Gelukkig houd ik van boeken en muziek dus zit ik op deze afdeling goed op mijn plek. Prettige collega's en er is een fijne sfeer; ik vermaak mij wel. Negen weken duurt mijn stage, daarna moet ik hier waarschijnlijk tot mijn pensioen blijven werken. Dit allemaal om mij aan een vaste baan te helpen. Denk je dat een werkgever mij wil hebben? December ga ik met pensioen. Uitzicht op een vaste baan? Zo'n stageplek is bedoeld om je aan het werk te helpen, dat gaat natuurlijk met mijn 64 jaar niet lukken. “Ach ja”, zegt mijn werkcoach, “je kunt in die tijd wel een netwerk opbouwen.”

“Door die chemo is mijn hele lijf verrot, alle energie is er gewoon uitgetrokken.”

VROEGER WAS ik sportinstructeur en woog ik 110 kilo. Ik was één bonk spieren. Die conditie heeft mij wel gered, 45 weken chemo. Van de vijf die meededen aan die kuur hebben het er vier niet overleefd. Ik ben de enige. Ik ben blij dat ik hier in mijn eigen tempo kan werken. Een reguliere baan zou niet lukken, daar moet je 32 uur per week presteren. Ik werk halve dagen. Als ik 's avonds thuis kom, lijkt het wel of ik een marathon heb gelopen. Die chemo heeft alles aangetast, zelfs mijn hersenen. Dat merk ik aan mijn geheugen. De energie is door die chemo compleet uit mijn lijf getrokken.

“Natuurlijk wil ik een baan.”

VOORDAT IK hier via de Sociale Dienst moest werken, was ik accountmanager en verdiende meer dan 3000 euro per maand. En nu werk ik veertig uur per week voor een bijstandsuitkering. Natuurlijk wil ik een baan. Heb een eigen huisje, ben getrouwd en moet twee kinderen onderhouden. Ik doe tien sollicitaties per week, dus vrije tijd heb ik nauwelijks. Woon ook nog aan de andere kant van Apeldoorn en moet een half uur fietsen.



BEN NU WAT OUDER, 24 jaar, en denk ook langzamerhand aan huisje-boompje-beestje. Dus wou ik werk zoeken. Ben terechtgekomen bij het UWV, vanuit het UWV heb ik acht weken bij Felua gewerkt. Daar krijg je een sollicitatietraining. Lukt het je niet om in die acht weken een baan te krijgen, dan zoeken ze een stageplek voor jou. Zo ben ik hier bij Foenix terechtgekomen.

IK BEN hier drie jaar geleden terechtgekomen, puur door een sollicitatie en ben leidinggevende van dit pand op de Aruba. Als je nagaat hoe dit pand tot stand is gekomen, hoe we het hebben ingericht, hoe we draaien; het is een succesvolle formule! We hebben een goed team: klantgericht, creatief en servicegericht. Dat zijn wel heel belangrijke ingrediënten voor de winkel.



'Ik ben hier zelf gekomen, er hing een briefje aan de deur met vraag om mensen. In de bouw, daar is geen werk meer. Thuis zitten is niets. Gezellige sfeer hier, heel fijn.'

'Ik ben een Armeense vluchteling en werk hier al drie jaar. Ik heb daarvoor een jaar Russisch gestudeerd. De studie werd vergoed door een stichting voor vluchtelingen. Na een jaar stopte de vergoeding jammer genoeg en kon ik niet verder studeren.'



'Vroeger durfde ik niet te zeggen dat ik bij de kringloop werkte, nu ben ik er trots op. Het klantvriendelijke, het sociale trekt mij.'

'Moest hier werken van de gemeente. Of het leuk is? Nou het moet.'

'Waarom ik hier werk? Gewoon voor mijn taal. Mijn Nederlands is niet zo goed en hier moet ik praten met klanten. Ik kom uit Irak, ben christen en dat is zeer gevaarlijk in Irak.'



OF IK een bijzonder verhaal heb? Nou mijn hele leven is bijzonder. Ik heb te veel meegemaakt, je kunt er een boek over schrijven. Vanaf mijn derde ben ik opgegroeid in kindertehuizen en op mijn vijftiende ging ik weer bij mijn ouders wonen. Nou, je begrijpt dat het wonen bij mijn ouders na al die jaren in een kindertehuis totaal niet ging. Ik ben vrij snel alweer uit huis gegaan. Eigenlijk ben ik daarna totaal ontspoord: drugs gebruikt en zo. Ik ben in Apeldoorn blijven hangen omdat ik voor mijn verslaving bij Horeb in Beekbergen was. Ik woon nu al twaalf jaar in Apeldoorn en het bevalt mij goed. Ik gebruik niet meer en drink sporadisch, soms een paar flesjes bier als het zo uitkomt.

“Vanaf mijn derde ben ik opgegroeid in kindertehuizen.”

Ik werk nu al vijf jaar bij Foenix en ga nooit met een vervelend gevoel naar mijn werk. Ik doe de winkel, de doorstroom van spul en probeer het een beetje leuk neer te zetten. Ik werk met plezier. Of ik een vaste kracht ben? Nee, ik heb een bijstandsuitkering. Weet je waar ik blij mee ben? Met mijn twee dochters en mijn kleinkind. Gelukkig heb ik een goed contact met hen.





DEKLA
NTISK
ONING

KLANTVERHALEN



IK HEB GEEN PENSIOEN opgebouwd. Ik zoek altijd boeken en die zet ik op marktplaats. Dat gaat goed. Ik kom uit Limburg en doe iedere dag zo'n drie of vier kringlopen. Die loop ik dan af en dan kun je een beetje een mazzeltje tegen het lijf lopen. Ik leef heel goedkoop. Ik heb een dalvrijkaart van de spoorwegen, voor 99 euro kun je onbeperkt in Nederland reizen, dat is dan omgerekend 3,30 euro per dag. De kosten per dag zijn nul. Ik neem brood van huis mee en er zijn wat kringlopen bij zoals Emmaus en Vincentius waar je voor 50 cent een kop soep kunt krijgen. Ik ga 's morgens om half zes weg en dan ga ik in de plaats waar ik moet zijn bij de HEMA ontbijten, dat kost je maar 1 euro. Het is wel een lange dag. In de avond ben ik om tien uur thuis. Morgen ben ik in Hoorn, in Heerhugowaard en Alkmaar. Ik ga alles te voet af dan loop ik soms zo'n vijftien kilometer.

Waar ik naar op zoek ben? Ik ben op zoek naar boeken met een 'randje' en boeken waar ik wat aan kan verdienen. Je moet er een beetje gevoel voor ontwikkelen. Het is geen geheim wat schuilt in de titel of zo. Je moet ook kijken of het goed in de markt ligt, of dat het een rage is. Soms vind je boeken waar je 25 euro op kunt verdienen, of andere waar je 3 euro op verdient. Ik hoop altijd dezelfde dag de gekochte boeken nog te verkopen.



“Ik kom uit Limburg en doe iedere dag zo’n drie of vier kringlopen. Die loop ik dan af en dan kun je een beetje een mazzeltje tegen het lijf lopen.”







'Wij zijn vaste klanten en komen twee of drie keer per week.'

'We hadden laatst een houten auto gekocht in een kringloopwinkel voor 1 euro, zagen we later dezelfde auto in een speciaalzaak voor 60 euro.'

'Wat ik hier bij elkaar scharrel? Nou ja van alles maar vooral als het groen is, kijk maar deze groene glaasjes. Ik heb mijn hele huis volstaan met groene dingen, bloempotten, beeldjes, waxinelichtjes.'

'Toen ze nog aan de Koningslijn zaten, kwam ik elke dag, ik woonde in de buurt. Nu kom ik alleen naar de Aruba als er wat naar de stort gebracht moet worden. Dingen die hier zijn gekocht gaan dan weer terug. We hebben thuis de afspraak dat als ik wat koop, er iets anders de deur uitgaat.'

'Ik kom uit Nijmegen en zit hier in een vakantiehuisje, even gegoogled en we zijn blij verrast dat hier een kringloop is.'

'We kopen regelmatig meubilair en knappen het op. Als het verveelt, brengen we het na een half jaar terug en halen weer iets anders. Zo heb je altijd iets anders in huis.'

'Ik ben op zoek naar Indonesisch zilverwerk, dat slaan ze op een bepaalde manier. Djokja zilver, dat komt uit Djokja. Ik weet dat mijn moeder het leuk vindt. Als ik iets voor haar mee kan nemen dan doe ik dat graag.'

'Ik kom hier heel vaak, gewoon voor de gezelligheid. Als ik mij verveel ga ik hier naar toe, een beetje rondscharrelen. Ik koop nu nog heel weinig. Jaren terug verzamelde ik witte beeldjes met roosjes er op, had er wel tweehonderd. Maar daar ben ik mee gestopt, anders zitten later de kinderen ermee.'



'Ik mozaïek thuis, en dan koop ik hier beschilderde borden en die sla ik kapot, zoals deze, die is van Herman Brood. We wonen hier niet. We staan in Hoenderloo op de camping.'

'De kleinkinderen komen, ben dus aan het kijken of er een leuke film bij zit. De oudste is elf, de jongste is zes jaar. Ik verheug mij er altijd op als de kleinkinderen komen. Zo vaak komen ze niet; mijn ene kind woont in Delft en die ander in Haarlem. Die ene jongen is dyslectisch, hij gaat naar een speciale school. Het is een soort vrije school, er komt een fietsenmaker, of ze gaan naar een moskee. Laatst zijn ze nog naar de Tweede Kamer geweest.'

'Mijn piano komt hier vandaan. Een goede kwaliteit en het begin van mijn befaamde huiskamerconcerten en jams. Ik ga heel regelmatig. Heerlijke winkel. 90% vind ik rommel, maar tussen die 10% zitten pareltjes.'

'Wij komen hier elke dag en kijken wat er is. Ik werk vlakbij, dus in de pauze ben ik altijd hier. Ik zoek niets specifieks, als ik iets leuks vind neem ik het mee.'

'Ik ben altijd op zoek, en dan, ineens: 'jij bent voor mij'. Vond stoeltjes voor buiten en hup die zijn dus van mij. Vond de stoeltjes niet leuk bij de Gamma en Praxis, en hier vind je ze. Ik neem ook vaak iets mee waar ik niks aan heb. Ik denk dan: 'ome Jan' was er zuinig op en straks gooien ze het weg, dat is zo zielig. Soms neem ik ook iets heel lelijks mee. Ik heb drie ontzettend lelijke vaasjes in huis. Soms rijd ik hierlangs en denk 'ik moet erheen'. En dan ga ik en vind weer iets. Ik ben gek op de kringloop.'

'Ik zoek hoofdzakelijk boeken over schilderkunst. Ik neem ze mee voor mijn schoonzoon, die is kunstverzamelaar. Ik zelf verzamel horloges, mechanische horloges. Je moet ergens naar kijken en je beperken, dus ik houd het bij mechanische horloges. Als ik niets vind, heb ik pech gehad.'

KLANTVERHALEN



KLANTVERHALEN

*'Ik kom hier iedere dag. Spaar
poezenbeeldjes, kijk, zoals
deze, prachtige spleetogjes.
Een karikatuur, zo heb ik er
honderd thuis.'*

DEZE COMPUTER is voor een medebewoner, die doet altijd veel voor mij, dus heb ik er één voor hem gekocht. Ik woon nu al drie jaar in Caesarea, je weet wel van het Leger des Heils. Ik ben nu drie jaar schoon, daarvoor was ik verslaafd aan alcohol. Hiervoor was ik ook al eens drie jaar opgenomen en heb toen het hele traject afgemaakt. Toen ben ik op mijn eigen gaan wonen en toen is het na drie jaar toch weer fout gegaan. Maar ze hebben me geholpen, ze stonden gelijk weer voor mij klaar, lieve mensen daar bij 'Het Leger'.

Je moet die trots opzij zetten en je weer aanmelden, ik was zo ver heen dat ik hier anders niet had gezeten. Als je dan weer begint ben je terug bij af. Als ik klaar ben, wil ik toch weer naar Rotterdam. Je vereenzaamt hè, het is hier toch een heel andere omgeving dan de grote stad Rotterdam. Je kunt bij Caesarea maar zeven jaar wonen. Als ik in Rotterdam ben woon ik bij mijn zussen, die kunnen mij in de gaten houden. Dan zie ik mijn kleinzoon weer eens. Ik heb goed contact met mijn ouders die in Spanje wonen, we skypen veel. Tja, het leven gaat niet over rozen.



“Ik bouw zelf computers, deze is voor een medebewoner, die doet altijd veel voor mij, dus heb ik er één voor hem gekocht.”



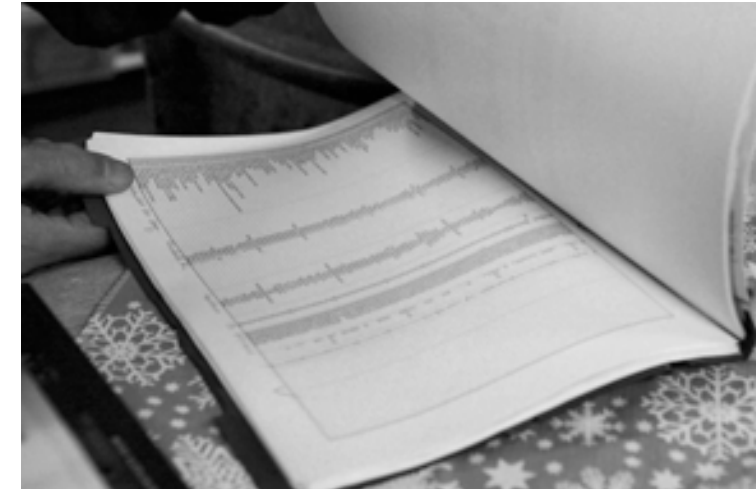
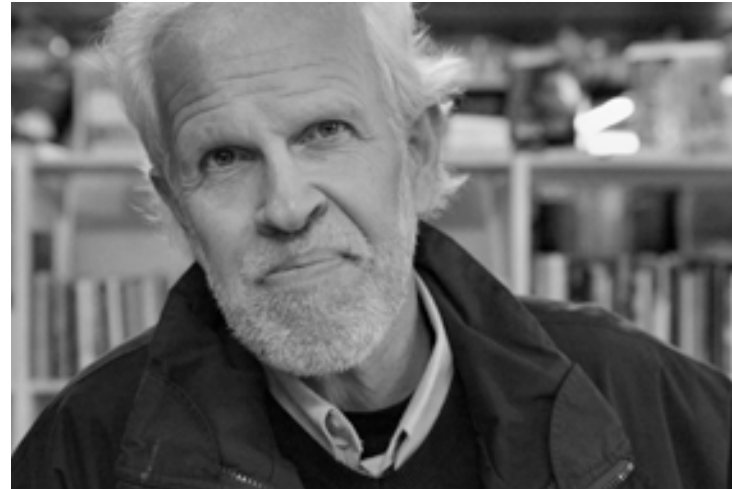
KLANTVERHALEN





KLANTVERHALEN

“Ik verzamel boeken, ik heb er wel 3.000. Ik rubriceer ze. In het verleden kocht ik ze wel eens dubbel. Ik heb een systeem. Ook wat ik al heb gelezen wordt gerubriceerd, anders raak je de weg kwijt. Je moet ze wel lezen, alleen verzamelen heb je niets aan. Het moeten trouwens wel goede schrijvers zijn.”



“Het moet eigenlijk zo zijn dat als je hier binnenkomt dat je dan het gevoel krijgt dat je de oude Zwitsal binnenloopt en dat het bedrijf alleen maar een andere functie heeft gekregen.”

ZWITSAL NOORD

DE DERDE winkel van Foenix is een bijzonder project. Ik werk hier als bouwprojectleider. Foenix doet dit project zelf samen met een aantal vrijwilligers. Op dit moment zijn het tien mensen. Mensen met allemaal andere achtergronden. Je hebt mensen die met justitie te maken hebben, of mensen die in een verslavingskliniek hebben gezeten, eigenlijk van alles wat. De meeste mensen werken hier drie dagen, maar sommigen werken zelfs zes dagen in de week. De motivatie ligt heel hoog, dat verbaast mij elke dag. Soms zakt mijn motivatie wat in, maar door hun krijg je wel de energie om door te gaan.

Heel veel mensen die hier werken, wisten niet wat ze allemaal konden. En als je nu rondkijkt wat ze gedaan hebben, dan vind ik dat wel heel bijzonder. Nog mooier is dat ze zichzelf ook positief verrast hebben. We hebben een aantal mensen die als taakstraffer zijn begonnen en die het zo'n mooi project vinden, dat ze hebben gevraagd of ze als vrijwilliger mochten blijven. Natuurlijk mag dat.

En het leuke is dat die mensen ook weer mensen kennen die ook willen helpen. Dan ga ik een intake met ze doen en dan beginnen ze. Je weet van tevoren nooit wat je in huis haalt natuurlijk, dus het is altijd even afwachten. Maar wat bijzonder wat hier allemaal gebeurt.

Niet alleen het gebouw is mooi om aan te werken, maar ook het proces met de mensen samen. Ik zal het niet gauw vergeten. Elke dag ontdek je hier weer wat nieuws en daar moeten we wel op inspelen. Dan wordt bijvoorbeeld de vloer opgepoetst en krijg je weer een hele nieuwe vloer te zien. Hoe het eindplaatje wordt, weten we dus niet helemaal. We laten het pand in zijn waarde. Het moet eigenlijk zo zijn, dat als je hier binnenkomt dat je dan het gevoel krijgt dat je de oude Zwitsal binnenloopt en dat het bedrijf alleen maar een andere functie heeft gekregen. We proberen echt alles uit te lichten en het karakter te houden van vroeger. Het is industrieel erfgoed, en dat maakt het zo bijzonder.



EREPLAATS

In hoek, schuur, of zolder
Ooit gekocht, gekregen, zelf gemaakt
Geliefd, gekoesterd, op ereplaats gezet
Nu bijna vergeten, verstoft, miskend

Niet meer nodig, in de weg
Niet meer het nieuwste van het nieuwste
Niet passend bij
Verouderd of te vaak gezien

En toch...
Er is nog oud respect
Voor wat het was
Voor hoe het voelde

Teveel nog eigen
Om afscheid te nemen via vuilnisdienst

Overhandigd aan de kringloop
Ontvangen als geschenk
Door vele handen gedragen
Herboren in de winkel

Van verstoft naar vintage
Van oud naar hip
Gepoetst, gekoesterd, weer in het licht
Met karakter en historie

Opgemerkt door andere ogen
Blij gekocht voor een weinig geld
Als nieuw naar huis
Geliefd, op ereplaats gezet.

Arjin Jans
Directeur Foenix



DANKWOORD

Op het Tweede Gezicht, een boek waar we trots op zijn. Dit boek was niet tot stand gekomen zonder de passievolle inzet van Roelof Rump die gezorgd heeft voor de foto's en de teksten. En natuurlijk gaat onze grootste dank uit naar al die mensen die we in dit boek een beetje hebben leren kennen door zich te laten fotograferen en waarvan we hun openhartige verhalen hebben mogen optekenen.

Verder was het niet gelukt om dit boek te maken zonder de inzet van Bertjo Harwig en Karen Hop van Foenix en Bart van Uitert en Elian Koek van beeld&co.

Arjin Jans

Directeur Foenix



OVER ROELOF RUMP

Geïnteresseerd in beschouwende en sociale fotografie. Niet geïnteresseerd in iemand uit de Quote 500. Wel geïnteresseerd in diegene die door alle regels in de maatschappij buiten de boot valt.

Eigenlijk fotografeert hij alles wat zich in de zijlijn afspeelt. Een toevallig straatbeeld pakt hem. Soms moet je de beelden ondergaan, niet begrijpen. Mijmer bij een 'kop', en vraag je af wat voor leven het model leeft.

Meer informatie: rrump.home.xs4all.nl

Portretfoto door Frederique Molenaar

